

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2To/13/2020
Identifikačné číslo spisu: 9520100061
Dátum vydania rozhodnutia: 06.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:9520100061.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obžalovanému Ing. J. Ž.Á. a spol. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné na verejnom zasadnutí konanom 6. júla 2022 v Bratislave o odvolaní obžalovaných Ing. J. Ž.Č., PhDr. R. H. a D. N. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 23. júla 2020, sp. zn. BB-3T/9/2020, takto

rozhodol:

I: Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 23. júla 2020, sp. zn. BB-3T/9/2020 zrušuje v časti vo výroku o treste, ktorý bol uložený obžalovanému PhDr. R. H.

II: Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

obžalovanému PhDr. R. H., nar. X. J. XXXX v J.,
trvale bytom K. XXX

ukladá

Podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) a § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 56 ods. 2 Trestného zákona peňažný trest 300 (tristo) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje náhradný trest odňatia slobody na 10 (desať) dní.

III: Podľa § 319 Trestného poriadku odvolania obžalovaných Ing. J. Ž. a D. N. zamieta.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd rozsudkom z 23. júla 2020, sp. zn. BB-3T/9/2020, uznal obžalovaného Ing. J. Ž. za vinného v bodoch 1 a 2 zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, obžalovaného PhDr. R. H. v bodoch 3 a 4 z prečinu nepriamej korupcie podľa §336 ods. 1 Trestného

zákona, a obžalovaného D. N. v bodoch 5 a 6 z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona a v bodoch 7, 8 a 9 z prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

Ing. J. Ž.Á.

v bode 1

ako pracovník oddelenia daňovej exekúcie I, odboru daňovej exekúcie Daňového úradu Košice, v pozícii hlavného radcu - exekútora, dňa 10. marca 2014 v čase o 09.40 hod. na presne nezistenom mieste v telefonickom hovore z telefónnej stanice 0907 944 206 žiadal od D. N., súkromného podnikateľa podnikajúceho v poľnohospodárskom sektore, jedno prasiatko na pohostenie na krstiny pre svoju vnučku, ktoré následne prevzal 14. marca 2014 okolo 13.00 hod. v Rakovci, za to, že priebežne zisťoval a oznamoval mu informácie o stave Daňovým úradom Košice, pobočka Michalovce vykonávanej daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie máj 2012 v kontrolovanom daňovom subjekte O..U..N.. spol. s r. o., Y. H. XXXX, F., IČO: XX XXX XXX, v ktorom bol konateľom D. N., z ktorej bol následne pracovníkmi správcu dane Ing. X. X. a Ing. H. J. vypracovaný protokol č. 9810401/5/1284679/2014/Kop z 2. apríla 2014 a zabezpečil bezodkladné spracovanie podkladov a prípravu rozhodnutí v daňovom exekučnom konaní, a to:

- rozhodnutia č. 9800503/5/1305011/2014/Žof z 2. apríla 2014, ktorým sa ruší rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9800501/5/2926568/2012/Žof z 12. októbra 2012 o zriadení záložného práva, ktorým bolo určené záložné právo k hnutelnej veci daňového dlžníka N. O., s. r. o., J. X, XXX XX Y, IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX, pričom predmetom záložného práva bolo osobné motorové vozidlo značky A., typ. A., VIN: M., evidenčné číslo Y. XXX G., registrovanej v Notárskom centrálnom registri záložných práv 13. novembra 2012, ktoré podpísala Ing. D. X., riaditeľka odboru daňovej exekúcie Daňového úradu Košice,

- rozhodnutia č. 9800503/5/1302038/2014/Žof z 2. apríla 2014, ktorým sa ruší rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9800503/5/3608065/2013 z 30. júla 2013 o zriadení záložného práva, ktorým bolo určené záložné právo k hnutelnej veci daňového dlžníka N. O., s. r. o., J. X, XXX XX Y, IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX, pričom predmetom záložného práva bolo osobné motorové vozidlo značky A., typ. A., VIN: M., evidenčné číslo Y. XXX G., registrovanej v Notárskom centrálnom registri záložných práv 10. októbra 2013, ktoré podpísala Ing. D. X., riaditeľka odboru daňovej exekúcie Daňového úradu Košice,

- rozhodnutia č. 9800503/5/1301042/2014/Žof z 2. apríla 2014, ktorým sa ruší rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 98000503/5/3607756/2013 z 30. júla 2013 o zriadení záložného práva, ktorým bolo určené záložné právo k hnutelnej veci daňového dlžníka N. O., s. r. o., J. X, XXX XX Y, IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX, pričom predmetom záložného práva bolo osobné motorové vozidlo značky FERRARI, typ. A., VIN: M., evidenčné číslo Y. XXX G., registrovanej v Notárskom centrálnom registri záložných práv 10. októbra 2013, ktoré podpísala Ing. D. X., riaditeľka odboru daňovej exekúcie Daňového úradu Košice,

v bode 2

ako pracovník oddelenia daňovej exekúcie I, odboru daňovej exekúcie Daňového úradu Košice, v pozícii hlavného radcu - exekútora, 3. februára 2015 v čase o 10.29 hod. v telefonickom hovore z telefonической stanice XXXX XXX XXX žiadal od D. N., súkromného podnikateľa podnikajúceho v agrosektore, jedno prasiatko o hmotnosti približne 13 kg na narodeninové pohostenie pre svoju dcéru, ktoré následne prevzal 5. februára 2015 v ranných hodinách okolo 08.00 hod. pred domom D. N., za to, že priebežne zisťoval a oznamoval mu informácie o stave Daňovým úradom Košice, pobočka Trebišov vykonávanej daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie apríl 2014 v kontrolovanom daňovom subjekte J., s. r. o., J. X, Y, IČO: XX XXX XXX, v ktorom bol D. N. konateľom a o predpokladanom termíne podpísania protokolu z tejto daňovej kontroly, ktorý bol následne pracovníkmi správcu Ing. J. T.J. a Ing. J. T. vyhotovený pod č.

9813401/5/296853/2015/Výs zo 6. februára 2015 a zabezpečil následné spracovanie podkladov a prípravu rozhodnutia v daňovom exekučnom konaní, a to:

- rozhodnutia č. 20317268/2015 z 3. júna 2015, ktorým sa ruší rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9800503/5/289232/2015/Žof zo 6. februára 2015 o zriadení záložného práva, ktorým bolo určené záložné právo k hnuiteľnej veci daňového dlžníka N. O., s. r. o., J. X, XXX XX Y., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX, pričom predmetom záložného práva bolo osobné motorové vozidlo značky A., typ. A., VIN: M., evidenčné číslo Y. XXX G., ktoré podpísala Ing. Dana Kovačičová, riaditeľka odboru daňovej exekúcie Daňového úradu Košice;

PhDr. R. H.

v bode 3

ako pracovník Daňového úradu Prešov, pobočka Humenné, vo funkcii odborného radcu - kontrolóra v rámci série viacerých telefonických hovorov netýkajúcich sa služobných povinností obžalovaného z telefónnej stanice č. XXXXXXXXXXXX od D. N., súkromného podnikateľa podnikajúceho v poľnohospodárskom sektore 24. apríla 2014 v čase o 10.36 hod. žiadal pre poľovnícke združenie R. K. jedno vrece kukurice nezistenej hmotnosti za to, že svojím vplyvom bude pôsobiť na správcu dane, aby tento v daňovom subjekte O..U..N.. spol. s r. o., Y. H. XXXX, XXX XX F., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX, mesačného platiteľa DPH, v ktorom je konateľom D. N., uprednostnil vrátenie inak nespochybného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2014,

v bode 4

ako pracovník Daňového úradu Prešov, pobočka Humenné vo funkcii odborného radu - kontrolóra v rámci série viacerých telefonických hovoroch netýkajúcich sa služobných povinností obžalovaného z telefónnej stanice č. XXXXXXXXXXXX od D. N., súkromného podnikateľa podnikajúceho v poľnohospodárskom sektore 31. marca 2015 v čase o 07.51 hod. žiadal kukuricu na osivo pre poľovnícke združenie R. K. v nezistenom množstve a následne 10. apríla 2015 v čase o 14.45 hod. svoju požiadavku kukurice na osivo zopakoval a spresnil ju na dve vrecia kukurice nezistenej hmotnosti za to, že svojím vplyvom bude pôsobiť na správcu dane, aby z ukončenej daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie november 2014 v kontrolovanom daňovom subjekte O..U..N.. spol. s r. o., Y. H. XXXX, XXX XX F., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX, v ktorom je konateľom D. N., z ktorej bol spracovaný protokol č. 9710401/5/434418/2015/Puš zo 16. marca 2015, uprednostnil vrátenie inak nespochybného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty;

D. N.

v bode 5

ako súkromný podnikateľ v poľnohospodárskom sektore 10. marca 2014 v čase o 09.40 hod. na nezistenom mieste, počas telefonického hovoru z telefónnej stanice 0905 903 912 sľúbil Ing. J. Ž., pracovníkovi Daňového úradu Košice, odboru daňovej exekúcie, oddelenia daňovej exekúcie I v pozícii hlavného radcu - exekútora jedno prasiatko na pohostenie, na krstiny pre jeho vnučku, ktoré mu následne odovzdal 14. marca 2014 okolo 13.00 hod. v N., za to, že Ing. J. Ž. priebežne zisťoval a oznamoval mu informácie o stave Daňovým úradom Košice, pobočka Michalovce, vykonávanej daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie máj 2012 v kontrolovanom daňovom subjekte O..U..N.. spol. s r. o., Y. H. XXXX F., IČO: XX XXX XXX, v ktorom bol konateľom D. N., z ktorej bol následne pracovníkmi správcu dane Ing. X. X. a Ing. H. J. vypracovaný protokol č. 9810401/5/1284679/2014/Kop z 2. apríla 2014 a zabezpečil bezodkladné spracovanie podkladov a prípravu rozhodnutí v daňovom exekučnom konaní, a to:

- rozhodnutia č. 9800503/5/1305011/2014/Žof z 2. apríla 2014, ktorým sa ruší rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9800501/5/2926568/2012/Žof z 12. októbra 2012 o zriadení záložného práva, ktorým bolo určené záložné právo k hnuiteľnej veci daňového dlžníka N. O., s. r. o., J. X, XXX XX Y., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX, pričom predmetom záložného práva bolo osobné motorové

vozidlo značky FERRARI, typ. A., VIN: M., evidenčné číslo Y. XXX G., registrovanej v Notárskom centrálnom registri záložných práv 13. novembra 2012, ktoré podpísala Ing. D. X., riaditeľka odboru daňovej exekúcie Daňového úradu Košice,

- rozhodnutia č. 9800503/5/1302038/2014/Žof z 2. apríla 2014, ktorým sa ruší rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9800503/5/3608065/2013 z 30. júla 2013 o zriadení záložného práva, ktorým bolo určené záložné právo k hnutelnej veci daňového dlžníka N. O., s. r. o., J. X, XXX XX Y, IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX, pričom predmetom záložného práva bolo osobné motorové vozidlo značky FERRARI, typ. A., VIN: M., evidenčné číslo Y. XXX G., registrovanej v Notárskom centrálnom registri záložných práv 10. októbra 2013, ktoré podpísala Ing. D. X., riaditeľka odboru daňovej exekúcie Daňového úradu Košice,

- rozhodnutia č. 9800503/5/1301042/2014/Žof z 2. apríla 2014, ktorým sa ruší rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9800503/5/3607756/2013 z 30. júla 2013 o zriadení záložného práva, ktorým bolo určené záložné právo k hnutelnej veci daňového dlžníka N. O., s. r. o., J. X, XXX XX Y, IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX, pričom predmetom záložného práva bolo osobné motorové vozidlo značky FERRARI, typ. A., VIN: M., evidenčné číslo Y. XXX G., registrovanej v Notárskom centrálnom registri záložných práv 10. októbra 2013, ktoré podpísala Ing. D. X., riaditeľka odboru daňovej exekúcie Daňového úradu Košice,

v bode 6

ako súkromný podnikateľ v poľnohospodárskom sektore, 3 februára 2015 v čase o 10.29 hod. na nezistenom mieste, počas telefonického hovoru z telefónnej stanice XXXX XXX XXX, sľúbil Ing. J. Ž., pracovníkovi Daňového úradu Košice, odboru daňovej exekúcie, oddelenia daňovej exekúcie I, v pozícii hlavného radcu - exekútora, jedno prasiatko o hmotnosti približne 13 kg na narodeninové pohostenie pre jeho dcéru, ktoré mu následne odovzdal 5 februára 2015 v ranných hodinách okolo 08.00 hod. pred svojim domom, za to, že Ing. J. Ž. priebežne zisťoval informácie o stave Daňovom úradom Košice, pobočka Trebišov, vykonávanej daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie apríl 2014 v kontrolovanom daňovom subjekte J., s. r. o., J. X, Y, IČO: XX XXX XXX, v ktorom bol D. N. konateľom a o predpokladanom termíne podpísania protokolu z tejto daňovej kontroly, ktorý bol následne pracovníkmi správcu Ing. J. T. a Ing. J. T. podpísaný 6. februára 2015 pod č. 9813401/5/296853/2015/Výs a zabezpečil následné spracovanie podkladov a prípravu rozhodnutia v daňovom exekučnom konaní, a to:

- rozhodnutia č. 20317268/2015 z 3. júna 2015, ktorým sa ruší rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9800503/5/289232/2015/Žof zo 6. februára 2015 o zriadení záložného práva, ktorým bolo určené záložné právo k hnutelnej veci daňového dlžníka N. O., s. r. o., J. X, XXX XX Y, IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX, pričom predmetom záložného práva bolo osobné motorové vozidlo značky FERRARI, typ. A., VIN: M., evidenčné číslo Y. XXX G., ktoré podpísala Ing. D. X., riaditeľka odboru daňovej exekúcie Daňového úradu Košice,

v bode 7

ako súkromný podnikateľ v poľnohospodárskom sektore, počas telefonických hovorov z telefónnej stanice číslo XXXX XXX XXX sľúbil PhDr. R. H., pracovníkovi Daňového úradu Prešov, pobočka Humenné vo funkcii štátny radca - kontrolór, 24. apríla 2014 o 10.36 hod. jedno vrece kukurice nezistenej hmotnosti za to, že PhDr. R. H. svojím vplyvom bude pôsobiť na správcu dane, aby tento v daňovom subjekte O.U.N. spol. s r. o., Y. H. XXXX, F., IČO: XX XXX XXX, v ktorom je konateľom D. N., uprednostnil vrátenie inak nespochybného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2014,

v bode 8

ako súkromný podnikateľ v poľnohospodárskom sektore, počas telefonických hovorov z telefónnej stanice číslo 0905 903 912 sľúbil PhDr. R. H., pracovníkovi Daňového úradu Prešov, pobočka Humenné vo funkcii štátny radca - kontrolór, 31. marca 2015 v čase o 07.51 hod. kukuricu na osivo v

nezistenom množstve a následne 10. apríla 2015 v čase o 14.45 hod. na základe spresňujúcej požiadavky PhDr. R. H., mu prisľúbil dve vrecia kukurice nezistenej hmotnosti za to, že svojím vplyvom bude pôsobiť na správcu dane, aby z ukončenej daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie november 2014, v kontrolovanom daňovom subjekte O..U..N.. spol. s r. o., Y. H. XXXX, F., IČO: XX XXX XXX, v ktorom je konateľom D. N., z ktorej bol spracovaný protokol číslo 9710401/5/434418/2015/Puš zo 16. marca 2015, uprednostnil vrátenie inak nespochybneného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty,

v bode 9

ako konateľ spoločnosti O..U..N.. spol. s r. o., Y. H. XXXX, XXX XX F., IČO: XX XXX XXX, pri viacerých osobných stretnutiach, v presne nezistenom čase vo februári a marci 2014 a na presne nezistenom mieste, poskytol finančné prostriedky vo výške 4.000 eur J. Y. za to, že tento zabezpečil svojím vplyvom na Úrade pre reguláciu sieťových odvetví schválenie a podpísanie rozhodnutia číslo 1807/2014/E-OZ zo 4. februára 2014, ktorým sa ustanovuje cenová regulácia v elektroenergetike pre regulovaný subjekt O..U..N.. spol. s r. o., Y. H. XXXX, XXX XX F., IČO: XX XXX XXX, na rok 2014, ktorým sa schvaľuje pevná cena elektriny pre stanovenie doplatku vo výške 134,08 eur/MWh, vyrobenej technológiou výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie spaľovaním bioplynu vyrobenej anaeróbnou fermentačnou technológiou v zariadení výrobcu „Bioplynová stanica na výrobu elektrickej a tepelnej energie z obnoviteľných zdrojov O..U..N.. spol. s r. o. Y.“ s celkovým inštalovaným výkonom 0,999 MW, nachádzajúcim sa na adrese J. X, Y, na parcelách č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/X, XXXX a XXXX/XX v katastrálnom území Y.

Za to obžalovanému Ing. J. Ž. Špecializovaný trestný súd uložil podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, ktorého výkon podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmieniene odložil a uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe určenej podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona na dva roky. Zároveň obžalovanému podľa § 51 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona v rámci skúšobnej doby uložil povinnosť zúčastniť sa na Špecializovanom trestnom súd jedného hlavného pojednávania, predmetom ktorého bude prejednanie veci kvalifikovanej ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 Trestného zákona a to od jeho začiatku až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej.

Obžalovanému PhDr. R. H. Špecializovaný trestný súd uložil podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmieniene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na jeden rok.

Obžalovanému D. N. Špecializovaný trestný súd uložil podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvadsať) mesiacov, ktorého výkonu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmieniene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na tri roky.

Ihneď po vyhlásení tohto rozsudku na hlavnom pojednávaní podali do zápisnice odvolanie obžalovaní PhDr. R. H. a D. N. (č. l. 5753) a následne v zákonnej lehote podal odvolanie aj obžalovaný Ing. J. Ž..

Odvolanie obžalovaného Ing. J. Ž. smerovalo čo do výroku o vine a treste napadnutého rozsudku (odvolanie bolo doručeného Špecializovanému trestnému súdu 12. októbra 2020). V dôvodoch odvolania odkázal na svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní, v ktorej uviedol a vysvetlil spôsob ako prebieha vymáhanie daňových nedoplatkov. Dôvodom telefonického komunikácie medzi ním a obžalovaným D. N. bol podľa obžalovaného spôsob, akým zo strany daňového dlžníka N. O., s. r. o. dôjde k úhrade daňového nedoplatku, aby sa predišlo realizácií výkonu záložného práva osobného motorového vozidla značky FERRARI, typ A, VIN: M, ev. č. Y. XXX G.. Obžalovaný D. N. vzniknutý nedoplatok daňového dlžníka N. O., s. r. o., chcel uhradiť z „nadmerného odpočtu“ spoločnosti O..U..N.. spol. s r. o. (bod 1) a/alebo z „nadmerného odpočtu“ spoločnosti J., s. r. o. (bod

2) a to po ukončení daňových kontrol. Predmetom komunikácie medzi obžalovanými (Ž., N., pozn.) bolo podľa obžalovaného v prvom rade vyriešenie nedoplatku daňového dlžníka N. O., s. r. o., spôsob ktorým by sa najskôr vymohli daňové nedoplatky.

Ďalej obžalovaný uviedol, že v rámci výkonu svojej činnosti sa informoval u kontrolórov o predpokladanom čase ukončenia kontrol s odôvodnením, že po ukončení kontrol bude z týchto finančných prostriedkov vyrovnaný daňový nedoplatok daňového dlžníka N. O., s. r. o. Tieto jeho tvrdenia boli potvrdené výsluchom svedkov, ktorí konštatovali, že sa obžalovaný pýtal na termín ukončenia kontrol, žiadnym spôsobom nepôsobil na nich, aby urýchlil ukončenie predmetných kontrol a už vôbec nie, aby ovplyvňoval výsledok týchto kontrol. Medzi ním a kontrolórmi daňového úradu nebol hierarchický vzťah ako medzi podriadeným a nadriadeným, iba kolegiálny vzťah a nebol tam žiadny stupeň vplyvu na urýchlzenie ukončenia kontroly. Obžalovaný zopakoval, že v prípravnom konaní a taktiež na hlavnom pojednávaní zhodne vypovedal, že za obe „prasiatka“ obžalovanému N. riadne zaplatil, čo potvrdil aj obžalovaný N.. Zo záznamu telekomunikačnej prevádzky nevyplýva, žeby „prasiatka“ za niečo obžalovaný N. dával. Tvrdenie obžalovaného, že za „prasiatka“ zaplatil neboli v priebehu hlavného pojednávania žiadnym z vykonaných dôkazov vyvrátené ani akokoľvek spochybnené.

V ďalšej časti obžalovaný odkazujúc na § 131 ods. 3 Trestného zákona (legálnu definíciu úplatku) uviedol, že ide o znak objektívnej stránky skutkovej podstaty zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, aby tento znak objektívnej stránky mohol byť aplikačne použitý, musí byť zároveň sprevádzaný znakom subjektívnym a to úmyslom poskytnúť alebo prijať bez nárokové plnenie ako úplatok, teda v určitých konkrétnych súvislostiach. V bodoch 1 a 2 by muselo ísť o tú súvislosť, že obžalovaný ako prijímajúca osoba pri obstarávaní vecí všeobecného záujmu niečo žiadal, očakával, resp. si dal sľúbiť niečo od obžalovaného N.. Podľa názoru obžalovaného nebola naplnená subjektívna ani objektívna stránka skutkovej podstaty zločinu podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona s tým, že Špecializovaný trestný súd v rozsudku len na hypotetickom základe a na základe svojich vlastných úvah a výkladom záznamu telekomunikačnej prevádzky len v jeho neprospech konštatoval, bez akéhokoľvek ďalšieho priameho alebo nepriameho dôkazu, že za „prasiatka“ obžalovanému (N., pozn.) nezaplatil a boli mu sľúbené a následne odovzdané za zisťovanie priebehu kontrol v bode 1 a v bode 2, čo zo záznamu ani iných dôkazov podľa obžalovaného nevyplýva. Obžalovaný mal za to, že záznam telekomunikačnej prevádzky má určitý obsah, ktorý Špecializovaný súd by mal vykladať doslovne podľa jeho obsahu a nie fabulovať príbeh, ktorý nevyplýva z obsahu komunikácie zachytenej záznamami telekomunikačnej prevádzky.

Obžalovaný zdôraznil, že jediným dôkazom na základe, ktorého Špecializovaný súd uznal vinu v bode 1 a v bode 2 je iba záznam telekomunikačnej prevádzky, ktorého obsah Špecializovaný súd bez akéhokoľvek iného priameho alebo nepriameho dôkazu, ktorý by správnosť výkladu obsahu komunikácie Špecializovaným súdom medzi obžalovaným a obžalovaným N. potvrdzoval. Dodal, že žiadny dôkaz záver Špecializovaného súdu nepreukazuje, poukazujúc pritom na zásadný rozpor medzi vykonanými dôkazmi a na ich základe urobenými skutkovými zisteniami. Špecializovaný súd podľa neho vyhodnotil záznamy telekomunikačnej prevádzky jednostranne a len v neprospech obžalovaného. Ďalej odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2010, sp. zn. 5To/20/2010.

Výsledky dokazovania Špecializovaného súdu podľa obžalovaného nevytvárajú podľa skutkových zistení podmienky len pre úsudok, že je možné, že sa dokazovaná skutočnosť stala, ale pripúšťajú teda aj možnosť toho, že sa dokazovaná skutočnosť naopak nestala, a preto, nie je možné jednoznačne urobiť záver o pravdivosti tejto skutočnosti t. j., že prasiatka boli poskytnuté bezodplatne za zaistenie skutočností uvedených v bode 1 a 2. Podľa obžalovaného Špecializovaný súd mal použiť zásadu in dubio pro reo, ktorej použitie je prístupné vtedy, keď pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o nejakej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov. Podľa názoru obžalovaného Špecializovaný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nebola preukázaná subjektívna ani objektívna stránka skutkovej podstaty zločinu podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona a súd neaplikoval zásadu in dubio pro reo i keď boli podľa obžalovaného

podmienky na jej použitie a teda dospel k záveru, že bol porušený zákon v jeho neprospech.

Na základe vyššie uvedených skutočností obžalovaný Ing. J. Ž. navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) písm. d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v bode 1, v bode 2 a rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodzuje, nakoľko skutky pre ktoré bol obžalovaný stíhaný nie sú trestnými činmi.

Obžalovaný D. N. v písomných dôvodoch podaného odvolania argumentoval podobne ako obžalovaný Ing. Ž. s tým, že v súvislosti s bodmi 5 a 6 uviedol, že z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že poznal obžalovaného Ž. ako exekútora, ktorý pôsobil na Daňovom úrade Michalovce. Daňový úrad Michalovce mu zablokoval majetok spoločnosti N. O., s. r. o. a to auto zn. Ferrari z dôvodu daňových nedoplatkov. Dôvodom komunikácie obžalovaného s obžalovaným Ž. bol spôsob úhrady vzniknutého nedoplatku daňového dlžníka N. O., s. r. o., v ktorom bol obžalovaný taktiež konateľom. Obžalovaný podobne ako obžalovaný Ž. uviedol, že vzniknutý nedoplatok daňového dlžníka N. O., s. r. o., chcel uhradiť z „nadmerného odpočtu“ spoločnosti O..U..N., spol. s r. o. (bod 1) a/alebo z „nadmerného odpočtu“ spoločnosti J., s. r. o. (bod 2) a to po ukončení daňových kontrol.

Pokiaľ ide o predmetné prasiatka v bode 5 a 6 obžalovaný uviedol, že skutočnosť, že jeho spoločnosti boli producentmi ošípaných bola všeobecne známa, tak sa ho obžalovaný Ž. opýtal, že má vnučku, budú mať krstiny a s tým súvisí aj pohostenie (bod 5) a v druhom prípade sa ho opýtal „či ma prasa na pekáč“, lebo dcéra mala narodeniny (bod 6). Obžalovaný nesľuboval ani nedaroval obžalovanému. Ž. prasiatka v bode 5 a 6. Zopakoval, že obžalovaný Ž. zisťoval maximálne termín ukončenia daňových kontrol v kontrolovaných subjektoch O..U..N. spol. s r. o. a J., s. r. o. a to z dôvodu, že po ich ukončení budú zaplatené nedoplatky spoločnosti N. O., s. r. o. Ďalej uviedol, že za prasiatka v bode 5 a 6 bolo zo strany obžalovaného. Ž. riadne zaplatené, čo potvrdil aj obžalovaný Ž. a táto skutočnosť bola potvrdená aj dokladmi v súdnom spise. Podľa názoru obžalovaného nebol vykonaný dôkaz, ktorý by tvrdenie obžalovaného vyvrátil, že za prasiatka nebolo riadne zaplatené a to aj po jeho vykonaní.

Podľa obžalovaného jediným dôvodom telefonickej komunikácie medzi obžalovanými (N. a Ž., pozn.) bol spôsob akým dôjde k úhrade daňového nedoplatku, aby sa predišlo výkonu záložného práva osobného motorového vozidla. Zo záznamov telekomunikačnej prevádzky nevyplýva, že „prasiatka“ od obžalovaného boli sľúbené za niečo, resp. podmienené určitou činnosťou v prospech spoločností obžalovaného.

Vo vzťahu k bodom 7 a 8 obžalovaný odkázal na svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní, že spoločnosť O..U..N.. spol. s r. o. dovezla jalovice z Francúzska, ktoré preveroval Daňový úrad Humenné na základe dožiadania, keďže boli drahé. Uviedol, že pri komunikácii s obžalovaným H. sa ho tento opýtal či nemá osivo kukurice, ktoré by potreboval pre poľovnícke združenie, ktorého je členom. Obžalovaný kontaktoval Ing. R., ktorý bol v tom čase prokuristom spoločnosti G. spol. s r. o. F.. Ďalej obžalovaný odkázal na výpoveď svedka Ing. R., ktorý ozrejmil ako, kde a kedy došlo k odovzdaniu osiva zbytkovej kukurice a taktiež ozrejmil hodnotu tohto osiva. Podľa obžalovaného vo zvukových záznamoch nie je zachytené, aby sľúbil obžalovanému H. osivo kukurice za činnosť v prospech jeho spoločnosti, resp. zato, že svojím vplyvom bude pôsobiť na správcu dane, aby z ukončenej daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za mesiac november 2014 uprednostnil vrátenie inak nespochybného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty. Dodal, že obžalovaný H. nemal vo svojej riadiacej pôsobnosti priamych podriadených a nemohol objektívne „svojím vplyvom (bude) pôsobiť na správcu dane“. Obžalovaný ďalej odkázal na výpoveď svedkyne Ing. A., podľa ktorej ju obžalovaný H. nepožiadala, aby uprednostnila vyplatenie vratky DPH spoločnosti O..U..N.. spol. s r. o. a z titulu svojej pozície obžalovaný H. ani nevedel ovplyvniť prednostné vyplatenie oprávnené uplatneného nadmerného odpočtu DPH. Obžalovaný uviedol, že osivo kukurice poskytol jednoznačne poľovníckemu združeniu a nie osobe obžalovaného H..

V súvislosti s bodom 9 obžalovaný uviedol, že so Y. sa zoznámil v roku 2014, chválil sa mu, že je veľký politik a všetko vie „vybaviť“. Obžalovaný mu povedal, že on nepotrebuje od neho nič, všetko má v

poriadku. Pokračoval, že (Y., pozn.) pýtal nejaké peniaze od neho, že to je potreba na niečo no obžalovaný nevedel a nevie načo. Podľa obžalovaného zo záznamu telekomunikačnej prevádzky vyplýva, že Y. chcel od obžalovaného vylákať finančnú hotovosť, resp. si požičať finančné prostriedky. Obžalovaný zistil, že rozhodnutie už bolo vydané, i keď Sokoli jeho vydanie podmieňoval sumou 4.000 eur. Pokračoval, že zo záznamu telekomunikačnej prevádzky nevyplýva, že finančné prostriedky obžalovaný ponúkal, sľuboval, pre osobu z prostredia URSO prostredníctvom Y. (že pôsobil na výkon právomoci). Svedok Ing. H. F., PhD. vo svojej výpovedi uviedol, že J. Y. nepozná. Na svoju obranu obžalovaný uviedol, že možno chcel J. Y. od neho vylákať nejakú finančnú hotovosť, resp. požičať si od neho finančné prostriedky. Rovnako obžalovaný uviedol, že je potrebné vziať do úvahy, že skutkový stav na základe ktorého rozhodla prokurátorka v prípravnom konaní sa vykonaním nových dôkazov nezmenil. Dodal, že je za tento skutok stíhaný, i keď nikomu nič neponúkal, nikomu nič nedal.

Všeobecne poukázal na to, že ako štatutárny orgán daňového subjektu, priebeh daňovej kontroly sleduje, dotknutý daňový úrad urguje, informuje sa o priebehu daňovej kontroly, o termíne, kedy bude daňová kontrola ukončená a to najmä z jednoduchého dôvodu, ktorým je fakt, že sú mu zadržované finančné prostriedky, ktoré on ako platca DPH, odviezol do štátneho rozpočtu a na určitý čas nemôže s týmito finančnými prostriedkami disponovať, na druhej strane sú tieto prostriedky nevyhnutne potrebné na chod spoločnosti tzv. prevádzkový kapitál. Podľa neho táto aktivita nebola spojená so snahou ovplyvniť výsledok kontrol, ani ovplyvniť konkrétne osoby; bola to len miera prirodzenej podnikateľskej aktivity za účelom v bode 5 a 6 úhrady daňového nedoplatku a v bode 7 a 8 informovanie sa kedy bude vratka DPH vyplatená, keďže v tom čase nefungoval systém.

V ďalšej časti podobne ako obžalovaný Ž. obžalovaný odkázal na § 131 ods. 3 Trestného zákona (legálna definícia úplatku) s tým, že nebola naplnená subjektívna ani objektívna stránka skutkovej podstaty prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona (bod 5 a 6) a prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona (bod 7, 8 a 9). Zdôraznil, že jediným dôkazom na základe, ktorého Špecializovaný súd uznal vinu v bode 5, 6, 7, 8 a 9 je iba záznam telekomunikačnej prevádzky. Nebol podľa neho vykonaný iný priamy alebo nepriamy dôkaz, ktorý by správnosť výkladu obsahu komunikácie medzi obžalovaným a obžalovaným Ž. v bode 5 a 6, obžalovaným a obžalovaným H. v bode 7 a 8, obžalovaným a J. Y. v bode 9 potvrdzoval. Rovnako odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2010, sp. zn. 5To/20/2010, ďalej na neaplikáciu zásady in dubio pro reo a uviedol, že Špecializovaný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Na základe vyššie uvedených skutočností obžalovaný D. N. navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) písm. d) Trestného poriadku, napadnutý rozsudok zrušil v bode 5, 6, 7, 8 a 9 a rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodil, nakoľko skutky pre ktoré bol obžalovaný stíhaný nie sú trestnými činmi.

V odôvodnení podaného odvolania obžalovaný PhDr. R. H. uviedol, že uplatnené odvolacie dôvody spočívajú v nejasnosti a neúplnosti deklarovaných skutkových zistení, ako aj v skutočnosti, že sa súd prvého stupňa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku) a v porušení ustanovení Trestného zákona (§ 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku). Namietané nejasnosti a nesprávnosť deklarovaných skutkových zistení, možno podľa obžalovaného predovšetkým vzťahovať k spôsobu, akým súd prvého stupňa interpretoval zadokumentované prepisy telefonických rozhovorov (č. l. 478 a nasl.). Podľa názoru obžalovaného súd prvého stupňa referovaným sekvenciám prepisov telefonických rozhovorov prisudzuje význam, ktorý je v rozpore s ich explicitným znením a navyše prezentovaným kompilátom jednotlivých sekvencií prepisov telefonických rozhovorov, bez ich vecnej súvzťažnosti na jeho žiadosť o poskytnutie osiva, dôvodí existenciu vecnej kauzality medzi žiadosťou o poskytnutie osiva pre PZ R. K. a jeho prisľubom, že sa pozrie, resp. dozrie na včasné vyplatenie DPH. V tejto súvislosti je toho názoru, že súd prvého stupňa povýšil (absolutizoval - zovšeobecnil) existujúcu časovú kauzalitu medzi dvomi rôznymi skutkovými okolnosťami (žiadosťou o poskytnutie osiva a prisľubom preverenia stavu výplaty uplatneného nadmerného odpočtu DPH spol. O..U..N., s. r. o.) na vecnú kauzalitu.

Podľa obžalovaného z obsahu referovaných prepisov telefonických rozhovorov vyplýva výlučne to, že sa snaží uklidniť tenzného obžalovaného N. z nefunkčného daňového systému tým spôsobom, že preverí aký je aktuálny stav pri výplatách nadmerného odpočtu DPH. Prisudzovanie akéhokoľvek iného významu obsahu zaznamenananej telefonickej komunikácie medzi obžalovanými (H. a N., pozn.) je podľa obžalovaného v rozpore s jeho explicitným znením, ako aj jeho interpretácie, prostredníctvom všetkých do úvahy prichádzajúcich metód výkladu (vrátane uplatnenia metódy jazykového, či gramatického výkladu, ako aj metód formálneho logického myslenia). Navyše podľa obžalovaného predmetné záznamy telefonických rozhovorov je potrebné zhodnotiť v súlade s procesnými pravidlami hodnotenia dôkazov normatívne ukotvených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda tak jednotlivo, ako aj v ich kontexte s obsahom iných vo veci produkovaných dôkazov, osobitne s obsahom svedeckej výpovede Ing. J. A., Ing. Y. D., ako aj H. R., ktoré kategoricky popreli, že u nich zisťoval stav výplaty uplatnených nadmerných odpočtov DPH pre spol. O..U..N., s. r. o., a rovnako kategoricky popreli, že ich akýmkoľvek spôsobom ovplyvňoval, aby uprednostnili výplaty nadmerného odpočtu DPH pre spol. O..U..N., s. r. o. Obžalovaný zdôraznil, že podstatným v tejto súvislosti sa javí skutočnosť, že ani on a ani správkyňa dane, prípadne ďalšie kompetentné osoby, objektívne a reálne nemohli ovplyvniť priebeh vyplácania vratiek DPH, a to vzhľadom na spôsob nastavenia algoritmu daňového systému, ktorý administruje vyplácanie vratiek DPH. Administratívny systém je automaticky prediktívne nastavený tak, že umožňuje zrealizovať vratku DPH až na 30. deň po podaní daňového priznania k DPH, resp. v prípade otvorenej daňovej kontroly, až na 10. deň po jej ukončení, tak ako to vo svojich výpovediach podrobne zreferovali označené svedkyne.

Rovnako namietanú nejasnosť a neúplnosť deklarovaných skutkových zistení, možno podľa obžalovaného vzťahovať aj na spôsob, akým sa súd prvého stupňa vysporiadal, resp. opomenul vysporiadať s obsahom listinných dôkazov - písomností PZ R. K., u ktorých iba formálne a mechanicky referuje, čo je ich obsahom bez toho, aby tieto podrobil analytickému a syntetickému zhodnoteniu (v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku), bez toho, aby na ich základe vyvodil relevantné skutkové zistenia, resp. aby deklaroval ich irelevantnosť vo vzťahu ku skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu.

V uvedenom smere považoval obžalovaný napadnutý rozsudok súdu I. stupňa za nepresvedčivý a nepreskúmateľný. V tejto súvislosti odkázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS329/04, III. ÚS 15/06, III. 260/06, III. ÚS 32/07, II. ÚS 78/05) a Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999.

Obžalovaný sa nestotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa s tým, že pri prečine nepriamej korupcie (podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona) sa po objektívnej stránke vyžaduje, aby páchatel' v danom prípade, priamo pre seba, žiadal a prijal úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 321 Trestného zákona. Odkazujúc na § 131 ods. 3 Trestného zákona (legálnu definíciu úplatku) obžalovaný je toho názoru, že v danom prípade plnenie vo forme dvoch vriec znehodnotenej kukurice nevykazuje signifikantné znaky úplatku, tak ako to má na mysli § 131 ods. 3 Trestného zákona, nakoľko predmetné plnenie bolo poskytnuté PZ R. K., titulom uzatvorenej Zmluvy o sponzoringu, čo bolo objektivizované aj listinnými dôkazmi vo forme jednotlivých písomných záznamov v evidencii sponzorských darov PZ R. K., kde sú adresne uvedené údaje týkajúce sa sponzora (spol. O..U..N., s. r. o.) predmetu sponzorského daru (2 x 15 kg osiva kukurice), ako aj dátum ich výsevu (25. mája 2014, 6. mája 2015). Podľa obžalovaného nič na veci nemení skutočnosť, že v tejto evidencii sa nenachádza ešte navyše aj predmetná Zmluva o sponzorskom dare v osobitnej formalizovanej podobe, nakoľko takúto formu pre jej platnosť a účinnosť nepredpisuje tak Občiansky zákonník, ani iný všeobecne záväzný právny predpis. Dodal, že podľa ustálenej judikovanej súdnej praxe sponzoring poskytnutý ako obligačné plnenie, na základe uzatvorenej Zmluvy o sponzoringu, nie je plnením bez právneho nároku ak takéto plnenie bolo riadne dohodnuté a táto časť zmluvy je v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi.

V danom prípade uzatvorená Zmluva o sponzoringu podľa obžalovaného nepochybne neodporuje

žiadnemu všeobecne záväznému právnomu predpisu, ani ho nijako neobchádza, teda nejde o tzv. simulovaný právny úkon. Sumarizačne obžalovaný konštatoval, že poskytnutie dvoch vriec kukurice na základe uzatvorenej Zmluvy o sponzoringu je plnením, na ktoré vzniká pre sponzorovaného (PZ R. K.) právny nárok, čo samo o sebe neguje existencia jedného z rozhodujúcich obligatórnych znakov úplatku (podľa § 131 ods. 3 Trestného zákona) spočívajúceho v poskytnutí plnenia podplácanému, na ktoré by tento nemal právny nárok. Dodal, že uvedené bez ďalšieho vylučuje naplnenie rozhodujúceho obligatórneho pojmového znaku objektívnej stránky predmetnej skutkovej podstaty prečinu nepriamej korupcie (podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona).

V kontexte uvedeného považoval obžalovaný nadväzujúce právne úvahy súdu I. stupňa (s. 24 posledný odsek napadnutého rozsudku) ohľadom hodnoty poskytnutého plnenia, za právne irelevantné. Napriek uvedenému sa obžalovaný nemôže bez výhrad stotožniť ani s právnym záverom súdu I. stupňa v tejto súvislosti, keď konštatuje a právne uzatvára, že predmetné plnenie, aj keď nie je možné na trhu peňažne zhodnotiť, má predsa len pre PZ R. K. istú hodnotu, pretože jeho použitie si priam vynucuje výkon poľovníckeho práva, pričom súd prvého stupňa predmetné plnenie formálne právne kvalifikuje (podľa § 131 ods. 2 Trestného zákona) ako plnenie tzv. nemajetkovej povahy. Obžalovaný nemôže prisvedčiť správnosti predmetného právneho záveru, nakoľko predmetné plnenie nadobúda charakter tzv. materiálneho plnenia; nemajetkové plnenie totiž nemá materiálny základ. Práve naopak jeho základ tvorí podľa neho imateriálne plnenie (vo forme poskytnutia určitej služby). Pokračoval, že jednoducho majetkové (materiálne) plnenie, musí mať aspoň minimálnu hodnotu, čo predmetné plnenie nemá a ani procesne predpísaným spôsobom nebolo objektivizované. Dodal, že naopak z obsahu výpovedi svedka K. vyplýva, že predmetná kukurica má nulovú hodnotu.

V konečnom dôsledku obžalovaný namietal aj existenciu kauzality medzi deklarovanou protiprávnosťou jeho konania a prijatím úplatku. Absenciu kauzality obžalovaný usudzuje na základe namietanej absencie pojmového znaku úplatku s tým, že vo vzťahu k právnemu záveru o existencii kauzality sa javí podstatným preukázanie skutočnosti, že vyžiadanie a poskytnutie dvoch vriec kukurice pre PZ R. K. bolo podmienené práve tým, že bude svojim vplyvom pôsobiť na správcu dane, aby daňový subjekt spol. O..U..N., s. r. o. uprednostnil pri vratke nadmerného odpočtu DPH, pred ostatnými daňovými subjektami. Podľa názoru obžalovaného táto skutočnosť musí vyplývať z obsahu produkovaných dôkazov dostatočne zrejme (určito) konkrétne, nezmeniteľne a naopak nemôže zostať len v rovine dohady, či bežnej pravdepodobnosti. V danom prípade podľa obžalovaného pokiaľ v oboznamovaných prepisoch záznamu telefonických hovorov sa vyjadril v tom zmysle, že spoločnosť obžalovaného N. spol. O..U..N., s. r. o., bude medzi prvými pri výplate vratky nadmerného odpočtu DPH a zároveň využívajúc príležitosť tejto komunikácie požiadal obžalovaného N. o poskytnutie dvoch vriec kukurice, nemožno automaticky z hľadiska vecnej kauzality priradiť k obsahu časovo predchádzajúcej komunikácii medzi jej účastníkmi. V uvedenom smere podľa obžalovaného dochádza k celkom nedôvodnému a účelovému stotožňovaniu a zamieňaniu časovej a vecnej kauzality. Jednoducho záznamu telefonickej komunikácie medzi nim a obžalovaným N., na ktorý argumentačne odkazuje súd prvého stupňa, nemožno podľa obžalovaného hodnotiť z hľadiska jej významu a obsahu výlučne autonómne, bez nevyhnutného kontextu s obsahom iných vo veci produkovaných dôkazov. Obžalovaný dodal, že z obsahu dôkazov (evidencia sponzorských darov PZ R. K., svedecká výpoveď H. R.) možno totiž spoľahlivo a bez dôvodných pochybností skutkovo ustáliť, že spoločnosť O..U..N., s. r. o., poskytla sponzorské dary PZ R. K., celkom nezištne aj v období niekoľkých rokov pred skutkom, bez toho, aby žiadala od obžalovaného alebo kohokoľvek iného akékoľvek plnenie (protislužbu).

V závere uviedol, že podľa ustálenej judikovanej súdnej praxe pokiaľ určitá skutková okolnosť pripúšťa viaceré interpretačné eventuality, potom je potrebné uplatniť eventualitu, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, nakoľko len takýto procesný postup možno považovať za súladný s § 2 ods. 4 Trestného poriadku, rešpektujúci základnú zásadu prezumpcie neviny a z nej vyplývajúceho procesného pravidla in dubio pro reo. V danom prípade sa súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní podľa obžalovaného dôsledne neriadil označenou zásadou prezumpcie neviny, keď označené pochybnosti skutkového charakteru interpretoval v jeho neprospech.

Nad rámec uvedeného obžalovaný uviedol, že v konaní, ktoré mu je kladené za vinu absentuje aj motivácia takéhoto konania, aj keď táto nie je obligatórnym pojmovým znakom predmetnej skutkovej podstaty prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona. Podľa názoru obžalovaného neexistuje relevantný dôvod, pre ktorý by kvôli dvom vreciam znehodnotenej kukurice pre poľovnícke združenie riskoval svoju profesijnú kariéru daňového úradníka, svoj štátnozamestnanecký status.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti obžalovaný PhDr. R. H. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako odvolací súd, podľa § 321 ods. 1 písm. b) písm. d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok, v časti týkajúcej sa obžalovaného, zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, aby vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor sa k podaným odvolaniam nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí, ktoré najvyšší súd vykonal v neprítomnosti obžalovaného D. N., obžalovaní Ing. J. Ž. a PhDr. R. H. zotrvali na svojich odvolaniach, prokurátor navrhol ich odvolania ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolania obžalovaných Ing. J. Ž. a D. N. nie sú dôvodné, pričom odvolanie PhDr. R. H. je čiastočne dôvodné v časti výroku o treste, aj keď z dôvodov, ktoré neboli zo strany obžalovaného namietané.

Najvyšší súd ako súd odvolací preskúmaním na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu zistil, že súd prvého stupňa vykonal vo veci všetky potrebné a pre rozhodnutie vo veci dôležité dôkazy, pričom tieto správne vyhodnotil a dospel k správnym právnym záverom. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu trestného činu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k takým zásadným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na konečné objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku sú správne a úplné, zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa a k jednotlivým dôkazom, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia a závery.

Najvyšší súd považuje za potrebné pripomenúť, že vina obžalovaného musí byť preukázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam. Skutočnosť, že odvolatelia sa nestotožňujú so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaných zo spáchania skutkov a jeho správne právne názory majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní a v správnom vyhodnotení týchto dôkazov.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutia o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je

nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Odvolacie námietky jednotlivých obžalovaných sú postavené na týchto základných okruhoch:

Obžalovaný Ing. J. Ž. namietal, že

- 1) predmetom komunikácie medzi ním a D. N. bolo riešenie nedoplatku daňového dlžníka N. O. s. r. o.; spôsob, ktorým sa najskôr vymohli daňové nedoplatky, preto sa informoval u kontrolórov o predpokladanom čase ukončenia kontrol s odôvodnením, že po ukončení kontrol bude vyrovnaný daňový nedoplatok
- 2) neboli naplnené znaky skutkovej podstaty zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona
- 3) jediným dôkazom je záznam telekomunikačnej prevádzky, ktorého obsah uznal súd bez akéhokoľvek iného priameho alebo nepriameho dôkazu
- 4) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov

Obžalovaný D. N. namietal, že

- 1) obžalovanému Ž.Á. nesľuboval a ani nedaroval prasiatka, zisťoval maximálne termín ukončenia daňových kontrol v kontrolovaných subjektoch z dôvodu, že po ich ukončení budú zaplatené nedoplatky spoločnosti N. O. s. r. o., za prasiatka bolo riadne zaplatené
- 2) jediným dôvodom telefonической komunikácie bola len úhrada daňového nedoplatku a z telefonických záznamov nevyplýva, že prasiatka boli sľúbené za niečo, resp. podmienené určitou činnosťou v prospech jeho spoločností
- 3) vo vzťahu k PhDr. H. tomuto neposkytol osivo kukurice, toto poskytol poľovníckemu združeniu, toto nemalo žiadnu trhovú hodnotu a bolo nepoužiteľné
- 4) vo vzťahu k skutku v bode 9) neposkytol žiadne finančné prostriedky
- 5) jediným dôkazom je záznam telekomunikačnej prevádzky, ktorého obsah uznal súd bez akéhokoľvek iného priameho alebo nepriameho dôkazu
- 6) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov

Obžalovaný PhDr. R. H. namietal, že

- 1) skutkové zistenia sú nejasné a neúplné, pretože súd prvého stupňa sekvenciám prepisov telefonických hovorov prisudzuje význam, ktorý je v rozpore s ich znením, bez vecnej súvislosti na jeho žiadosť o poskytnutie osiva
- 2) nevysporiadanie sa s obsahom listinných dôkazov - písomností poľovníckeho združenia R. K.
- 3) nenaplnenie znakov skutkovej podstaty prečinu nepriamej korupcie

Všeobecne možno uviesť, že najvyšší súd sa stotožnil s hodnotením dôkazov tak, ako ich vyhodnotil súd prvého stupňa a opakovane zdôrazňuje, že vina obžalovaného musí byť preukázaná jednoznačne, bez akýchkoľvek pochybností. Súd prvého stupňa upravil skutkové vety vo vzťahu k obžalovaným tak, ako skutočne vyplynulo z dokazovania, pričom tieto úpravy následne odôvodnil a použil aj správnu právnu kvalifikáciu. Najvyšší súd sa nestotožňuje s námietkou obžalovaného PhDr. H., že rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný a nedostatočne odôvodnený, pretože súd prvého stupňa sa v písomných dôvodoch odvolaním napadnutého rozsudku podrobne vysporiadal s obhajobou každého obžalovaného, ako aj s obžalobou.

K spoločnej odvolacej námietke obžalovaných ohľadne skutkových zistení možno uviesť, že pokiaľ ide o dôkaznú situáciu, z vykonaného dokazovania možno vyvodit' logickú a jasnú štruktúru, ktorá dáva základ pre záver o spáchaní skutkov.

Vo vzťahu ku skutkom, ktoré sa týkajú ako obžalovaného Ing. J. Ž., tak aj obžalovaného D. N., teda skutkov v bode 1), 2) a 5), 6) - odvolací súd rovnako konštatuje, že vykonaným dokazovaním bolo možné ustáliť jednoznačný záver, že skutky boli spáchané. Odvolací súd nerozporuje tvrdenia uvádzané oboma aktérmi - obžalovanými, že obžalovaný Ž. bol pracovníkov oddelenia daňovej exekúcie a blokoval

majetok daňového dlžníka - spoločnosti N. O. s. r. o., pričom spôsob, akým mohlo dôjsť k úhrade daňového nedoplatku bola možnosť uhradiť ho z „nadmerného odpočtu“ spoločností O..U..N. spol. s r. o. a J. s. r. o., vo vzťahu ku ktorým boli vykonávané daňové kontroly. Odvolací súd ani nenamieta, že predmetom komunikácie medzi oboma obžalovanými bolo vyriešenie nedoplatku a spôsob ako čo najskôr vymôcť daňové nedoplatky, teda zo strany obžalovaného Ž. išlo o komunikáciu ohľadne pracovných záležitostí.

Pokiaľ však obžalovaný Ž. poukazoval na to, že „prasiatka“ bola jeho „súkromná záležitosť, nie na základe jeho pracovného zaradenia“, je potrebné zamerať sa práve na obsah telefonických hovorov (aj keď obžalovaný namieta, že ide o jediný dôkaz, nie je úplne možné s ním súhlasiť). Kontext týchto telefonických hovorov vyznieva vskutku jednoznačne, že obžalovaní riešili nedoplatky obžalovaného N., avšak vyplýva z nich tiež priam prílišná horlivosť, či aktivizmus zo strany obžalovaného Ž., keď tento (10. marca 2014), napr. uisťuje obžalovaného Rodu, že „pourgujem vedúceho, zavolám teraz vedúceho tam a nech podpíše.....“, následne však o pár sekúnd nasleduje jeho požiadavka v znení: „hm....chcem sa spýtať, hm.....dalo by sa niečo urobiť? Hm.....lebo máme vnučku na krstiny, pohostenie.“ V kontexte tohto hovoru niet zmienky o cene, z ktorého by sa dal vyvodit' čisto formálny obchod - z ktorého by sa dalo dedukovať, že síce obaja aktéri vystupujú v oficiálnom vzťahu (ako zamestnanec daňového úradu a daňovým úradom preverovaná osoba). Nemožno všeobecne tvrdiť, že by k formálnemu obchodovaniu aj v takomto prípade nemohlo dôjsť, avšak je nutné o do viac dbať na absolútnu čistotu. V danej veci naopak - z použitých slov je zrejmé, že - ja vám pourgujem vedúceho a teda „dalo by sa niečo urobiť?“ takáto čistota rozhodne zachovaná nebola.

Obdobná situácia je vo vzťahu ku skutku v bode 2), ktorému predchádzalo viacero hovorov, pričom 3. februára 2015 - okrem uisťovania viažucim sa zjavne k daňovým veciam - spontánne uviedol: „....hm.....pane.....viete čo vám volám?.....vy nemáte také prasa na pekáč?.....dcéra má narodeniny....“ a po dohode, kde bude a ako dovezené, nasleduje opäť uisťovanie, že obžalovaný Ž. bude volať X. atď. Opäť sa v komunikácii nenachádza žiadna zmienka o dohodnutej cene, či spôsobe jej vyplatenia.

Ako správne podotkol prvostupňový súd - v spise sa nachádzajú doklady o riadne zadokumentovaných obchodných vzťahoch, keď obžalovaný Ž. odoberal od obžalovaného Rodu bravčové mäso a zaplatil mu 200 eur (3. decembra 2015). Z dokazovania nevyplývalo, že vyššie uvedeným spôsobom „vyžiadané a dodané“ prasiatka, čoby niečo pre vnučku na krstiny, či prasa na pekáč pre dcéru na narodeniny, boli riadne zaplatené. Práve naopak - možno dospieť k záveru, že obžalovaný Ž. priebežne zisťoval a oznamoval obžalovanému N. informácie o stave daňových konaní a ako protihodnotu žiadal „prasiatka“. Skutočnosť, že oslovoval - pomerne intenzívne - aj pracovníkov daňového úradu (ako to potvrdili svedkovia Ing. T. - č. l. 5735, Ing. X. - č. l. 5736, Ing. Y. - č. l. 5737) dosvedčuje - ako už bolo uvedené „záujem“ vyriešiť veci obžalovaného N. tak, aby tento bol „spokojný“. Pokiaľ sa potom kladie obžalovanému Ž. za vinu, že následne zabezpečil spracovanie a prípravu rozhodnutí v daňovom exekučnom konaní - či už tých z 2. apríla 2014, ako aj tých z 3. júna 2015 - toto síce spadalo do pracovnej náplne obžalovaného Ž. a boli výsledkom toho, že došlo k úhrade daňového nedoplatku, avšak v kontextovom rámci a časovom slede aj už uvedených udalostí je zrejmé, že v danom prípade malo ísť o istú protislužbu a to, že „sa vo veci vzájomne pomáha“. Informácie, ktoré v rámci svojej pracovnej činnosti, týkajúce sa obžalovaného Rodu, tieto ďalej poskytol jemu.

Uvedené hodnotenie dôkazov platí „zrkadlovo“ aj vo vzťahu k obžalovanému D. N. vo vzťahu ku skutkom v bodoch 5 a 6.

Obžalovaný Ing. J. Ž. svojim konaním naplnil všetky zákonné znaky zločinu prijímania úplatku podľa § 329 os. 1 Trestného zákona, pretože v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba žiadal úplatok.

Objektom tohto trestného činu je takisto záujem na riadnom, nestrannom a zákonom obstarávaní vecí všeobecného záujmu. Objektívna stránka tohto trestného činu zahŕňa také konanie páchatel'a, ktorým

sám alebo cez sprostredkovateľa prijme, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok pre seba alebo inú osobu v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. Obstarávanie vecí všeobecného záujmu je činnosť, ktorá súvisí s plnením úloh, ktoré sa týkajú vecí všeobecného záujmu, teda nielen rozhodovania orgánov verejnej moci, ale aj inej činnosti pri uspokojovaní záujmov občanov a právnických osôb v oblasti materiálnych, sociálnych, kultúrnych a iných potrieb. Ide teda o plnenie všetkých úloh, na ktorých riadnom a nestrannom plnení má záujem celá spoločnosť alebo určitá sociálna skupina. Nepatrí sem činnosť občanov, ktorá je výlučne prejavom ich osobných práv. Medzi úplatkom a obstarávaním vecí všeobecného záujmu musí byť súvislosť. Preto úplatok musí mať vzťah k činnosti, ktorá patrí do oblasti obstarávania vecí všeobecného záujmu. Tento trestný čin je dokonaný predovšetkým prijatím úplatku. V prípade, ak páchatel' úplatok žiadal, nie je rozhodujúce, či ho aj skutočne dostal. Trestný čin je dokonaný prejavou žiadosťou alebo sľubom. Správne súd prvého stupňa zdôraznil, že zákonodarca nehovorí o tom, za akým účelom má byť prijatý, žiadaný alebo sľúbený úplatok a je teda zrejmé, že v prípade uznania viny postačí preukázať existenciu úplatku a jeho súvislosť s obstarávaním vecí všeobecného záujmu - ak je teda prijatý, žiadaný alebo sľúbený úplatok v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, je irelevantné, či páchatel' vo veci niečo urobí.

V danej veci niet pochyb, že obžalovaný Ing. Ž. vykonával činnosť v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, keďže pri obstaraní vecí všeobecného záujmu ide o akúkoľvek činnosť, ktorá súvisí s plnením úloh, ktoré sa dotýkajú vecí všeobecného záujmu, pričom nemusí ísť o záujmy spoločnosti len vo verejnom sektore, ale aj v súkromnom sektore (keď typickým príkladom vecí všeobecného záujmu je rozhodovanie orgánov verejnej moci, ale zároveň môže ísť aj o inú činnosť, ktorá súvisí s uspokojovaním záujmov občanov, ako aj právnických osôb v rôznych oblastiach - ako sú napríklad sociálne, kultúrne či materiálne potreby). A konaním, ktoré jednal súd prvého stupňa, ako aj bolo odvolacím súdom popísané vyššie, žiadal pre seba úplatok vo forme „prasiatok“, ktoré mu boli to strany obžalovaného D. N. aj poskytnuté.

Pokiaľ ide o skutky v bode 3), 4) a 7),8), dôkazná situácia je podobná a rovnako možno ustáliť, že z vykonaného dokazovania možno vyvodíť logickú a jasnú štruktúru, ktorá dáva základ pre záver o spáchaní skutkov.

Obaja obžalovaní - teda PhDr. R. H. a D. N. - nepopreli, že došlo k odovzdaniu a prevzatiu osiva kukurice - čo však bolo absolútne nesporné, že konečným užívateľom kukurice a cieľovým adresátom, bolo poľovné združenie, kde funkciu vykonával obžalovaný H. Je pritom pravdou, že z telefonického komunikácie z 19. marca 2015 (medzi obžalovaným H. a obžalovaným N.) možno ustáliť skutočne aktívne presvedčanie obžalovaného N., aby sa nebál - ide o aktívnu činnosť zo strany obžalovaného H., že sa postará, dozrie na to, aby bol spokojný a je na prvom mieste. Následne potom 31. marca 2015 sa ho obžalovaný H. pýta, či „to tu kukuričku budúce dumac na mne potom?“ a 10. apríla 2015 prebehla medzi nimi komunikácia len ohľadne kukurice. Pri komunikácii 24. apríla 2014 je však jednoznačné, že obžalovaný H. „zistuje a ubezpečuje“ obžalovaného N. a mimochodom žiada ešte „jedno, bo malo vyšlo toho“ - osiva. Ani odvolací súd si kontext uvedených hovorov nevyložil inak ako súd prvého stupňa, teda že obžalovaný si za svoje aktivity na daňovom úrade, vzťahujúcim sa k veciam týkajúcim sa obžalovaného N., žiada minimálne osivo. Pokiaľ obžalovaný poukazuje v odvolaní na uzavretú sponzorskú zmluvu poľovníckeho združenia R. K., toto považuje najvyšší súd za istú „zásterku“ na legalizovanie uvedeného konania obžalovaného.

Obžalovaný PhDr. R. H. svojim konaním naplnil všetky zákonné znaky prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko obžalovaný žiadal a aj prijal úplatok za to, že bude svojim vplyvom pôsobiť na výkonom právomoci osoby uvedenej v § 329 Trestného zákona (teda správcu dane pri rozhodovaní o tzv. vratke nadmerného odpočtu DPH). Pokiaľ obžalovaný namietal, že nemohlo ísť o úplatok, nakoľko išlo o bezcenné osivo, v tomto smere odkazuje odvolací súd na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, podľa ktorého osivo síce nebolo na trhu speňažiteľné, ale pre poľovnícke združenia malo hodnotu, pretože jeho použitie si priam vynucuje výkon poľovníckeho práva. Pri posudzovaní hodnoty osiva však predsa len stojí za zmienku obsah telefonického hovoru, ktorý vyplýva z prepisu telefonického komunikácie z 10. apríla 2015 (č. l. 484), ktorá zachytáva komunikáciu obžalovaného D.

Rodu so svedkom H. R., ktorého D. N. informuje, že príde „ten náš kamarát z daňového úradu, chce dve vrecia kukurice osivo“, pričom svedok mu k tomu uvádza, že „také jemu škoda také dávať“, na čo obžalovaný D. N. reaguje „čo ja mám robiť keď prosíš“.

Ako bola konštatovaná priam „prílišná horlivosť a aktivizmus“ u obžalovaného Ing. J. Ž., u obžalovaného PhDr. R. H. možno konštatovať rovnaký stav. Najvyšší súd dospel k záveru, že pri týchto vzájomných vzťahoch išlo o poskytovanie služieb ako „ja tebe - ty mne“. Ako správne konštatoval súd prvého stupňa, nie je možné dopustiť (ani pri podobných lokálnych väzbách), aby bola prípustná akákoľvek forma, či druh korupcie štátnych zamestnancov a je namieste nulová tolerancia voči korupčným praktikám.

Pokiaľ ide o skutky týkajúce sa obžalovaného D. N. - hodnotenie dôkazov vo vzťahu ku skutkom v bode 5 a 6 je totožné, ako u obžalovaného Ing. J. Ž. a pokiaľ ide o skutky v bode 7 a 8, je totožné ako u obžalovaného PhDr. R. H.. Vo vzťahu k bodu 9) z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v súvislosti so zabezpečením priebehu schválenia a podpísania rozhodnutia ÚRSO bolo poskytnutých 4000 eur inej osobe. Uvedené vyplýva, okrem iného, aj priamo z výpovede obžalovaného D. N., ktorú výpoveď súd prvého stupňa správne vyhodnotil v kontexte ostatných dôkazov.

Ani odvolací súd nemal preto pochybnosti, že obžalovaný D. N. naplnil svojim konaním všetky znaky prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona v bode 5 a 6 a prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona v bodoch 7 až 9.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V predmetnej veci však ani odvolací súd sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolatelia namietli v odvolaniach hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladajú odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavných pojednávaniach. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Pre posúdenie správnosti výroku o treste a primeranosti uloženého trestu najvyšší súd považuje za potrebné pripomenúť nasledovné zákonné ustanovenia:

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel trestného činu získal trestným činom majetkový prospech;

ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný.

Je potrebné pripomenúť, že trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu, na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu, v čom sa odráža zásada personálnosti trestu. Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorého sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti, potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Ochrana spoločnosti sa pritom uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia, teda represiou a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trest musí vyjadrovať tiež morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne, ako aj etické.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu je nutné dôsledne aplikovať tiež ustanovenie § 34 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Výmerou trestu sa pritom rozumie nielen určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu. Rozpätie zákonom stanovenej trestnej sadzby umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladaný trest. Súd je povinný vo výmere uloženého trestu zohľadniť všetky okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4, ods. 5 Trestného zákona.

Osobu páchatel'a je pritom potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára, či už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť pritom vždy v súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje, záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov je nutné vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to princípu zákonnosti trestu a princípu individualizácie trestu.

S prihliadnutím na všetky vyššie uvedené hľadiská, najvyšší súd dospel k záveru, že u obžalovaných Ing. J. Ž. a D. N. boli uložené tresty v súlade so všetkými zásadami pre ich ukladanie.

Pokiaľ však ide o obžalovaného PhDr. R. H., Špecializovaný trestný súd pochybil, keď síce v odôvodnení rozhodnutia uviedol poľahčujúce okolnosti, avšak tieto opomenul vo výroku o treste špecifikovať a uviesť. Preskúmajúc uvedený výrok, najvyšší súd dospel k záveru, že uložený trest je neprímerane prísny a na nápravu obžalovaného PhDr. R. H. postačí a účel trestu bude naplnený aj trestom peňažný. Obžalovaný je postavený mimo štátnu službu a poberá 35 percent svojho platu. Preto najvyšší súd zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu vo výroku o treste týkajúcom sa obžalovaného PhDr. R. H. a sám mu uložil peňažný trest vo výmere 300 eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest na 10 dní. Takto uložený trest považuje najvyšší súd za trest, v ktorom sa odrazila jednak závažnosť trestného činu, avšak možno ním naplniť účel trestu.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky jednak zamietol odvolania obžalovaných Ing. J. Ž. a D. N. a na základe odvolania obžalovaného PhDr. R. H. zmenil výrok o treste tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.